

δυνατούς κλωνισμούς που είχε ύπστη, ο Βενεδέτος καθώς εξαπλώθηκε κάτω, έκλεισε τὰ μάτια του.

Ο αρχιφύλακας, τὸν ὅποιο ἡ εἰσὸδος τοῦ Βενεδέτου εἶχε ξυπνήσει, ξαναγυρίζοντας στὸ θάβος τῆς αἰθούσας, ἐπαπλώθηκε σ' ἕνα στρατιωτικὸ κρεβάτι κι' ἀποκοιμήθηκε μετὰ τὴν εὐκολία μὲν τὴν ὅποια κοιμούνται ἐκεῖνοι ποὺ σὲ κάθε στιγμή εἶν' ἐνδεχόμενο νὰ τοὺς ξυπνήσουν ἀπ' τὸν ὕπνο τους.

Ο Βενεδέτος προσπαθοῦσε νὰ μὴ θλιπῆ, νὰ μὴ σκέφτεται τίποτε. Ὑπάρχουν στιγμές, κατὰ τίς ὁποῖες κυριεύεται καινὴς ἀπό τὴν ἐπιθυμία νὰ μὴν αἰσθάνεται πειὰ ἀπολότους τίποτε...

Ο ἄλλοις ἦταν ἐκμυθισμένοι. Δὲν κοιμότανε, ἀλλὰ νόμιζε ὅτι ἔνα τρομερὸ θάρος ἐπέζετο τὸ κρᾶνιό του. Αἰσθάνονταν ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνεται τὸ θῶδι, ὅταν ὁ σφαγεὺς θὰ τὸ χτυπήσῃ μετὰ τὴν ἐξόλινη σφύρα στὸ μέτωπο, ἀναγκάζοντάς το ἔτσι νὰ γοιτισθῇ...

Ἐνας αἰματοχρόμος πέπλος ἀπλώνονταν μπροστὰ στὰ μάτια του, ὁ ὁποῖος περιστρεφόμενος ὀλοένα καὶ γινόταν πὺλκινός. Εἶχε κρυβῆθαι ἀπὸ τὴ μέθη τῆς σπογγώσεως τοῦ θανάτου.

Ἐξάφην, ἐνόησε ἕνα χέρι νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Μὲ μὴ κίνησι φόβου καὶ ἀθῆας, ἔκανε ν' ἀποτραπηχθῆ κ' ἔστρωσε ἔτσι ἕναν ἄλλο κοιμισμένο κατὰβικο, ὁ ὁποῖος ἔθγαλε ἕναν ὀπόκοφο γροθλιάμο.

Συγχρόνως ἄκουσε κάποιον νὰ τοῦ μιλάει μετὰ τὴν παράδοξη ἐκείνη φωνή, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ παλαιοὶ ἐγκληματίαι μεταξὺ τούτων κ' ἡ ὅποια τοὺς ἐπιτρέπει νὰ συνδιαλέγονται, χωρὶς ἡ ἤχῳ τῶν λόγων τοὺς νὰ φτάνῃ ὡς τὰ αὐτὰ τοῦ δεσμοφύλακος.

—Μικρὲ μου, τοῦ ἔλεγε μὲ τὸν ειρηνικὸ καὶ προστατευτικὸ ὁ ἀγνωστὸς συνομιλητῆς του, μπορεῖς νὰ περηφηνεῖσαι... Ἐχεις νύχη... Σὲ ποῖο τὸ χρονστὰς αὐτό... Δὲν ξέρω...

—Πῶς;... Τί εἶπατε, τραῦλις ὁ Βενεδέτος.

—Σῶπα! ἔκανε ἐπιτακτικὰ ὁ συνομιλητῆς του. Σῶπα, γιατί δὲν ξέρεις νὰ μιλάς σὰν κ' ἐμάς καὶ θὰ σ' ἀκούσῃ ὁ δεσμοφύλακας... Σῶπα, ἀν δὲν θέλεις νὰ κἀνης γνωριμὰ μὲ τὸ ραβδί του... Σῶπα καὶ ἀκουσέ με τί θέλω νὰ σοῦ πῶ... Τὸ ἀπόγευμα μὲ εἶχε προσκαλέσει στὸ γραφεῖο του ὁ ἀρχιδεσμοφύλακας γιὰ νὰ τοῦ δώσω μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὴν προηγουμένη μου ζωῆ... Λοιπὸν ἐκεῖ ἦταν μὴ κυρία... καλὰ σοῦ τῶπα καὶ πρῶτος ἔχεις τύχη... μιά κυρία...

—Μιά κυρία! ἔκανε ὁ Βενεδέτος ἐξαρτισμένος.

—Σῶπα λοιπὸν!... Ἡ κυρία αὐτὴ εἶχε ρθὴ ἔχοντας ἕνα συστακικὸ γράμμα πρὸς τὸν ἱερέα τῶν φυλακῶν... Καθὼς λοιπὸν μὲ εἶδε, φαίνεται πὸς τὸ μούτρο μου τῆς ἄρεσε... Καὶ τότε...

Ἡ ἔφη ἦταν πολὺ πονηρὴ ἡ κυρία αὐτὴ... Γιατί, καθὼς μιλοῦσε πρὸς τὸν γραμματῆα, βῆκε τὸν τρόπο νὰ μὲ πλησιάσῃ... καὶ νὰ μοῦ θάλλῃ ἀπαρηχτηρῆται τὸ χέρι ἐνα γράμμα καὶ δυὸ λουδοβίκια... Καταλαβαίνεις; Σαρντὰνα φράγκα...

—Φαίνεται πὸς ἦταν πλοῖσια ἡ κυρία αὐτὴ...

—Σῶπα!... Ἡ μὰ τὸ διάβολο! Θὰ σωπάσεις ἐπιτέλους; Πρέπει νὰ σοῦ διδάξω τὸν τρόπο νὰ μιλάς... Μα γι' αὐτὸ θὰ ἔχωμε καιρὸ ἐκεῖ κάτω...

—Ποῦ ἐκεῖ κάτω; ρώτησε ὁ Βενεδέτος, ἀνατριχιάζοντας καὶ προσπαθώντας νὰ κἀνῃ τὴ φωνὴ του σοθέρα.

—Κεῖ κάτω, διάβολε... Στὰ κάτεργα τοῦ Τουλόν!...

—Πῶς; Ἐκεῖ θὰ πάμε;...

—Ναί, ἐκεῖ θὰ πάμε νὰ μείνουμε, μικρὲ μου... Ἐχει περιφῶμο κλίμα ἐκεῖ, μοναδικὸ γιὰ δούσι ὑπόφορον ἀπὸ τὸ στήθος τους. Καὶ ἐγὼ ἔχω τὸ στήθος μου ἀδύνατον...

Ο ἀγνωστὸς συνομιλητῆς του, τοῦ ὁποῖου ὁ Βενεδέτος δὲν μπορούσε νὰ διακρίνῃ τὸ πρόσωπο, ἔξασπασε σ' ἕνα ὀπόκοφο γέλιο, κομμένο καὶ ἀπαίσιο.

—Λοιπὸν, τί ἔλεγες. Ἡ κυρία ἐκείνη;... τραῦλις ὁ Βενεδέτος.

—Ἡ κυρία ἄλλο, ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶνε ἐστρελλωμένη μαζὺ σοῦ, μικρὲ μου. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ... Εἶνε ὠστόσο λίγο παραμένῃ... Φαίνεται παραπάνω ἀπὸ σαράντα χρόνων... Ἐγὼ πάντως προτιμῶ τὴς νέες...

—Μὰ λέγε μου λοιπὸν τί ἤθελε ἡ κυρία αὐτὴ; ρώτησε ὁ Βενεδέτος, τοῦ ὁποῖου ἡ περιέργεια μεγάλωνε ὀλοένα.

—Ἡ κυρία αὐτὴ ἀνυπόμονος, μικρὲ μου... Δὲν εἶνε ὠσωστὸ ν' ἀνυπόμονης... Ἡ κυρία λοιπὸν μὴ εἶπε γρήγορα καὶ μὲ σιγανὴ φωνή: «Αὐτὸ δώστε το στὸ Βενεδέτος...» Ἐγὼ ἀγνοοῦσα τί εἶν' αὐτὸ, ὁ Βενεδέ-

τος... Ἄλλὰ, ξέρεις, δυὸ λουδοβίκια φτάνουν γιὰ νὰ κάνουν ἕνα ἄνθρωπο ἐξυπνο... Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ εἶμαι τίμιος, γιὰ! ποτὲ μοῦ δὲν ἔκλεψα οὐτ' ἕνα σόλδι...

—Τότε γιατί σὲ στέλνουν στὸ κάτεργο; ρώτησε ὁ Βενεδέτος.

—Ἐ, ἰδιαίτερες ὑποθέσεις, μικρὲ μου... Ἦσουν ἱεραεὶς καὶ— καθὼς ξέρεις—τὸ ἐξουκολογητῆριο μου στὴν ἐκκλησία εἶνε μιά διαρκὴς πηγὴ περαιοῶν, γιὰ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ...

Ο Βενεδέτος εἶχε ἀνατραπῆ στὴν Κορκική, καὶ παρ' ὅλον τὸν ἀγρεῖο χαρακτῆρα του, εἶχε διατηρήσει κάποια λεπτοσύνη στὴν ψυχὴ του. Ἀκούοντας λοιπὸν τὴν τελευταία φράση τοῦ συνομιλητοῦ του, ἀναπήδησε ἀπὸ ὀδελυγμία κι' ἀθῆα.

—Ὁ ἄλλος φάνηκε πὸς δὲν πρόσεξε αὐτὴ τὴν ἐντύπωσι κ' ἔξακολούθησε:

—Ἀποκρίθηκα λοιπὸν στὴν κυρία ἐκείνη: «Θὰ τὸ δώσω εὐχαρίστως!»... Ἐκείνη εὐχαριστήθηκε, τῆς ἄρεσε μάλιστα ἡ φωνὴ μου τόσο, ὅσο καὶ ὁ ὄμορφος πρόσωπό μου καὶ πρόσεξε ἄλλο ἕνα λουδοβίκιο στὸ προηγουμένο διπλό!... Πλὴν...

—Πλὴν;

—Πλὴν δὲν μοῦ ἄρεσει νὰ μὲ ἐπιφορτίζουν μὲ παραγγελίες, γὰρὶς νὰ ξέρω περὶ τίους πρόκειται. Θυμῆθηκα κιόλας καὶ τὸν Βελεροφώνη τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ὁ ὁποῖος ἐγγυηθεῖς ὁ ἔδος μιά τέτοια ἐπιστολὴ σφραγισμένη, ποῦ τὸν ἔβλαψε ἐξαίρετικά ὅταν τὴν ἀνοίξε ὁ παραλήπτης τῆς!... Γι' αὐτὸ, ἀποσφράγισα τὴν ἐπιστολή, πρὶν σοῦ τὴ πασαδώσω...

—Καὶ τί διαβάσατε;

—Φυσικά!... Ἰδοῦ μὲ δυὸ λόγια τὸ περιεχόμενό της:

«Κόμιε... Ἐστῆνος ὁ ἀπίστος σὰς ἔτισσε ἀπὸ τῆς λαμπριότητος, σὰς εἰδοποιεῖ ὅτι θὰ σὰς σῶσῃ κα' ἀπὸ τῆς γυναικὸς!...»

—Ναί... Αὐτὸ εἶνε μωρομυρία ὁ Βενεδέτος.

—Βλέπεις λοιπὸν, μικρὲ μου... Ἐγὼνα παραγγελοδοχὸς καὶ κομιστῆς αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ γιὰ τὸ συμφέρον σου... Κάνε λοιπὸν κ' ἐσοῦ τὸ ἴδιο, πρὸς τὸ δικὸ μου συμφέρον!...

—Ἐγὼ;

—Καὶ θέβεις, ἐσοῦ!... Ἐτσι ἄραγε ἀχάριστος;

—Μὰ δὲν μοῦ περνάει τίποτε ἀπ' τὸ χέρι ἐμένα!... Δὲν θλίπεις ἴσα-ἴσα ὅταν μεταγειρίζονται πὸς δάσκαυ ἐμένα, ἀπ' ἄλλους τοὺς

ἄλλους;

—Μικρὲ μου, ἐπιτρέψῃ μοῦ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν ἔχεις πείρα... Ἐγὼ καλὰ τὸν κόσμο ἐγὼ, ἀλλοῖως δὲν θὰ βρισκόμουν ἐδῶ... Ἐσοῦ ἴσουν ἕνας περιφῶμος καρδιοκατακτητῆς, χαριεστῆρας κ' ἔλκυστικός... Γι' αὐτὸ, δὲν θὰ εὐ ἀπολύσωσον τόσο εὐκόλα ἐνθάδε... Σήμερα εἶσαι ἐδῶ, αὔριο θὰ εὐ πᾶνε στὴ φυλακὴ τῆς Βιάντρα καὶ μέσα εὐ δυὸ ἡμέρες θὰ σοῦ περάσουν καὶ τὴν ὀδοῖα στὸν ἀστράγαλό σου... Ὅπως κ' ἐμένα, Ὄπουδῆστε ὀμως καὶ νὰ βρισκεσαι, δὲ ἀκούε θέβεις νὰ μιλοῦν ὅτι ἡ γυναικὸς κ' οἱ Ἰησοῦιτες εἶνε δυὸ ἐπίμονα καὶ πεισιματῆρικα... Ἰποπέσοε λοιπὸν, δὲ στὸ ζήτημά σου βρισκονται μπερδεμμένοι καὶ Ἰησοῦιτες καὶ γυναικες...

Ο Βενεδέτος νόμιζε τὴ στιγμή ἐκείνη ὅτι τὸ μυαλό του φωτιστήκε ἀπὸ μιά ἐξομνη ἀστραπή. Στὸ σκοτεινισμένο ἀπ' τὴν καταδικὴν του μυαλό του—ἀπ' τὴν καταδικὴν αὐτὴ, ποῦ ὤπηρε ὠστόσο ἡ ἀνέλπιστη σωτηρία του—μιά-μιά ἡ παλαιὰς ἀναμνήσεις ἀναπηδούσαν ἐξαρτικῶς καὶ τὸν φωτίζαν. Ἡ ἐξηγήσεις τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φαίνοντουσαν τῶρα λογικὲς καὶ θάσιμες.

Μάλιστα, Κάποιος φρόντιζε γι' αὐτόν. Κάποιος πανίσχυρος. Αὐτὸ ἦταν σίγουρο.

Ο πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου εἶχε φανῆ μεροληπτικὸς σχεδὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Βιλλεφόρ ὡς μάρτυρος, εἶνε ἀνελέπιστα θελιώσις τῆς θέσι του ὡς κατηγορουμένου. Ο εἰσαγγελεὺς συνηγόρησε σχεδὸν, ἀντὶ νὰ τὸν κατακεραυνώσῃ, ὅπως συσθαίνει σ' ὄλες τίς ἄλλες περιπτώσεις... Κι' ὁ συνηγόρος του, τέλος, βῆκε φράσεις παθητικῆς εὐλογίας, γιὰ νὰ συγκινήσῃ τοὺς ἐνόρκους...

Καί...δὲν καταδικάστηκε οὐ θάνατο!...

Τῶρα τὰ σκεπτόταν τόσο καλὰ, ὅλα αὐτὰ ὁ Βενεδέτος... Τὸ μυαλό του ἦταν θολό. Πόσα μυστήρια γύρω του!... Πόσα σκοτάδια!...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

..ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ''

ΤΩΝ ΛΕΩΝ ΜΠΙΝΕ

(Ἀκολουθεῖ)